Domarkompendium för exteriördomare

KEESHOND

Framtaget av Keeshondringen till SSUKs domarkonferens 2022.

SVENSKA SPETS- OCH URHUNDKLUBBEN
GRUNDAD 1999 - SKK - FCI

INNEHÅLL

Bild	3
Historik	4-5
Rasstandard och Helhetsintryck	6
Bild	7
Huvud	8
Bild	9
Kropp	10
Extremiteter	11
Rörelser rörelser	13
Päls	14
Färg	14
Storlek	14
Bilder	15
Fel	16
Bilder	17
Sammanfattning	19
Några viktiga punkter	19
Bildsida valpar	20

FCI-nummer 97

FCI standard 2019-09-04

SKKs standardkommitté 2020-07-23

Ursprungsland: Tyskland

Användningsområde: Vakt och sällskaps-hund

Detta kompendium är framtaget av Keeshondringen och bygger på ett tidigare Kompendium från 2009. Sedan dess har standaren omarbetas och nyöversatts, Något som motiverat uppdateringar och ändringar även i kommentarerna. Dessutom har bildmaterialet förnyats.

SIMONE LUCA

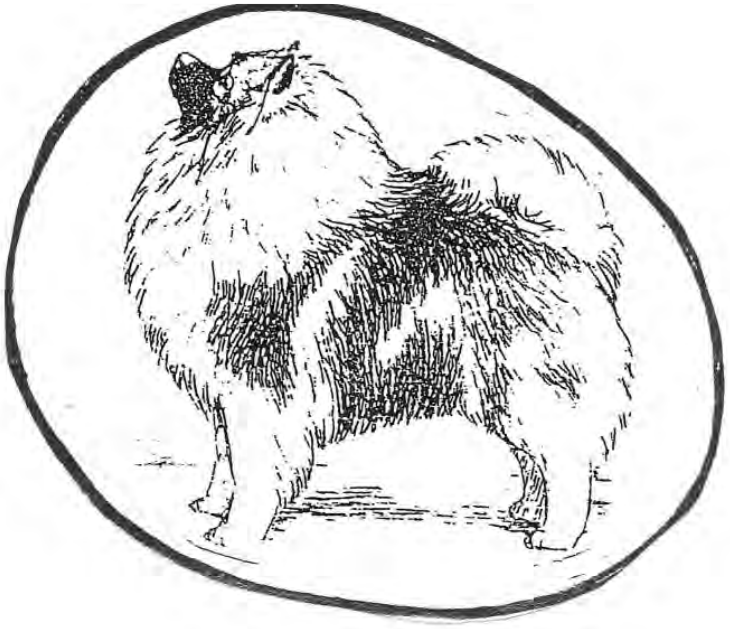

Raskompendium för Keeshond

Historik

Spetshundar av olika typ, färg och storlek har sedan forntiden funnits i hela Mellaneuropa. Några av de mellaneuropeiska spetsarna finns omnämnda i hundlitteraturen. Så nämner t ex Björn von Rosen raserna pommersk spets och wolfspitze. Man känner också till andra raser eller varianter som schwartzwald-, wurttemberg-, rhenland- och eberfeldspetsarna. Förmodligen fanns i de tyska småstaterna andra lokala varianter. I Holland fanns sedan århundraden tillbaka en medelstor spets, som användes som vakthund på bondgårdar, på mindre båtar och pråmar.

Det var det pigga, livliga beteendet hos sådana pråmspetsar som fascinerade en engelsk familj på resa med sin lustjakt i de holländska farvattnen vid 1900-talets början. Man lyckades förvärva ett par valpar. Vid en senare resa köptes ytterligare ett par valpar. Dessa två finns som ”grundplåt” längst bak i härstamningen även för dagens keeshond. En dotter i den engelska familjen blev senare känd världen över som Mrs Wingfield Digby. Det var tack vare henne som spillrorna av Mellaneuropas spetsvarianter samlades in och blev tillvaratagna i England.

Efter första världskriget växte intresset för avel med vad som då kallades Dutch Barge Dog (holländsk pråmhund) eller The Smiling Dutchman (hunden visar gärna tandgarnityret i ett leende när den hälsar sina familjemedlemmar). 1926 antog man det holländska namnet Keeshond. En rasklubb bildades redan 1925 och kennelklubben godkände rasen samma år.

Under 1920- och 30-talen importerades till England sammanlagt 26 hundar. De hundar som importerades under denna period kom dels från Holland, dels från Tyskland, framför allt de varianter som fanns i östra Rhenlandet och i Wurttemberg. De representerade mycket olika typer och var inte heller genetiskt rena när det gällde färg. Stamtavlorna var minst sagt knapphändiga.

Några hundar var dock verkliga fynd och blev värdefulla byggstenar för att skapa en enhetlig ras. Ett antal uppfödare använde avelsmaterialet skickligt och formade den keeshond vi känner idag. Man fick fram en kompaktare hund med kraftig benstomme och lade stor vikt vid pälsens färg och markeringar.

1930-talet blev en mycket intensiv period för keeshond i England. Man inte bara byggde upp en stam av kvalitetshundar inom landet. Man exporterade också och spred därmed rasen främst till USA, det land som så småningom blev den del av världen, där det fanns överlägset flest keeshonden. När England senare behövde komplettera med nytt avelsmaterial var det till USA man sökte sig. Den första importen därifrån skedde i början av 1960-talet.

Under 80- och 90-talen har man importerat ett flertal keeshonden från USA och Kanada. I Tyskland och Mellaneuropa utvecklades samtidigt de olika varianterna med olika färger och storlekar. Tysk spets/wolfspitz förblev i dessa länder något längre, med högre ben, mörkare färg och större öron. Först i slutet av 1900-talet har strömmen av hundar gått åt motsatt håll så att flera tyska uppfödare importerat keeshond från England och USA.

Property of www.keeshondarchives.co.uk

The Latest Registered Breed—The Dutch Barge Dog.

THE latest breed to be recognised by the Kennel Club is the Dutch Barge Dog and the breed bids fair to become during the next year or two extremely popular, for many dogs have already been imported, whilst a fair number have been bred here.

A specialist club to cultivate the breed has already been formed and its first President is Mrs. Wingfield Digby, of Sherborne Castle, Dorset, who is also acting as the first Hon. Secretary of the club and is assisted by Mr. F. W. Morton, of Longcroft, Yeovil, who is the Hon. Treasurer of the Club, and a very comprehensive start has been made.

The Dutch Barge Dog is a most charming companion in the home, walking, motoring or riding. He is strong and healthy, of cheerful disposition and a most apt pet for his owner. The colour of a good barge dog should be wolf grey, the hair being tipped with black, black muzzle, yellow paws, a very proud erect carriage, prick ears tipped with black. Height about 20 inches for males. They are excellent watch dogs, but not yappy, being very quiet indoors and make devoted companions. The name given to these dogs in Holland is Keeshond, which translated means freely means "choppy dogs," and it describes their character well.

Amongst the most prominent dogs I took very great pleasure in taking the opportunity to illustrate a group of Dutch Barge dogs belonging to Mrs. Wingfield Digby, and another of the famous dog Bartel Van Zaandam.

Photo. [Sport & General.

TRIES VAN ZAAN DAM,
The Property of Mrs. Griffiths.

BARTEL VAN ZAANDAM
The Property of Mrs. Wingfield Digby.

Photo. [Sport & General.

BOB BURKE.
The Property of Mrs. Morton, of Longcroft, Yeovil.

Another illustration is of Mrs. W. Morton's Roe Burke, who is acknowledged to be a very excellent specimen of the breed. Another is of Frau Van Zaan Dam, and is a real good specimen, belonging to Mrs. Griffiths, whilst our last illustration is of a very pretty litter of small puppies by Bartel ex Breda van Zaan Dam, which were bred by Mrs. de Caley.

E. B. FOULER.

Photo. [Sport & General.

GROUP OF BARGE DOGS.
The Property of Mrs. Wingfield Digby.

LITTER OF PUPPIES BY BARTEL EX BREDA VAN ZAAN DAM
The Property of and Bred by Mrs. De Caley.

Till Sverige kom de första keeshonden år 1950. Två i samband med andra raser välkända uppfödare, Carin Slättne och Alfrida Lindholm, importerade varsin valp från England. Året därpå importerade man två dräktiga tikar. Alla var från välkända linjer. Under hela 1950-talet var registreringssiffrorna mycket måttliga.

Inte förrän vid mitten på 1960-talet när flera nya uppfödare fattat intresse för rasen och aktivt börjat synas i utställningssammanhang, blev det verklig fart på keeshonduppfödningen i Sverige. Flera nya värdefulla importer gjordes från de ledande uppfödarna i England. Även om det fanns uppfödare längre upp i landet, var keeshond i stort sett en ras som främst var spridd och välkänd i Skåne ända fram till 1970-talets början.

Läget i dag är att det finns Keeshonduppfödare i hela Sverige. Importerna har hela tiden fortsatt att droppa in och uppfödarna har byggt upp sin avel från importer av Engelska keeshond.
De Amerikanska linjerna har via Englands importer blandats in i keeshonden i Sverige. Under senare år har importer skett direkt från USA, Ryssland och övriga Europa men även från Australien, samtliga dessa har engelska linjer i sin härstamning. Ett visst samarbete mellan de nordiska länderna pågår.

Ursprungsland/ hemland Tyskland

Användningsområde Vakt- och sällskapshund

FCI-klassifikation Grupp 5, sektion 4

Bakgrund/ändamål

torvhundar ”Canis familiaris palustris Rüthimeyer” och senare boplaskulturers spetsar vilka är mellaneuropas äldsta hundtyper. I icke Tysktalande länder är wolfspitz känd som keeshond.

Helhetsintryck

Spetsarna fängslar med sin vackra päls som står ut från kroppen pga. den rikliga underullen. Särskilt imponerande är den kraftiga manliknande kragen runt halsen och den yviga svansen som bärs kavat över ryggen. Det rävlika huvudet med de pigga ögonen, de små spetsiga och tättsittande öronen ger spetsen dess unika och karakteristiska, käcka utseende.

Viktiga måttförhållanden

Förhållandet mellan mankhöjd och kroppslängd skall vara 1:1. Förhållandet mellan nospartiet och skallpartiet skall vara cirka 2:3. hos wolfspitz/ keeshond.

Uppförande/karaktär

Tysk spets skall alltid vara uppmärksam, livlig och mycket tillgiven sin ägare. Rasen skall vara mycket läraktig och lätt att fostra. Dess naturliga misstro mot främlingar och brist på jaktlust gör den

idealisk som sällskaps- och familjehund och som väktare av hus och hem. Rasen är varken ängslig eller aggressiv. Typiskt för rasen är en päls som står emot väder och vind, robust kroppsbyggnad och lång livslängd.

Rasklubbens kommentarer

En keeshonds attraktiva yttre är mycket beroende av den nästan överdådigt rikliga pälsen, där i synnerhet den stora kragen är imponerande.

Silhuetten är viktig för helhetsintrycket. Hos en välbyggd kees är framkroppen något kraftigare byggd än den förhållandevis något nättare bakkroppen, vilken ändå är stadig och muskulös.

Här i Sverige har vi alltsedan rasen kom till landet fått vårt avelsmaterial ifrån England men har på senare år kommit från flera länder.

Beträffande måttförhållanden finns en skillnad i synen på proportionerna mankhöjd-rygglängd respektive kroppslängd mellan FCI-standard och GB som anger en något längre total kroppslängd.

Mycket få keesar har förhållandet 1:1 mankhöjd-kroppslängd. Keeshond skall vara en kort, kompakt hund, men kravet 1:1 får inte resultera i att det inte finns utrymme för ett väl utvecklat förbröst och en djup och lång bröstkorg.

Misstrogenhet är inte ett typiskt karaktärsdrag hos keeshond. En misstrogen hund känner sig oftast osäker. Keesen är tvärtom en självsäker, stolt hund. Den är till sin karaktär en hund med stark personlighet, tillgiven och ivrig att vara till lags. Har lätt att lära men vill förstå varför. Ibland avvaktande mot främlingar, men definitivt inte misstrogen. Keeshond är en larmande vakthund som varnar med skall.

Den engelska standarden anger som utmärkande drag: stabil, intelligent och anpassningsbar, idealisk som sällskap, och beträffande temperament: tuff, vaken, vänlig med uttalad tendens att vakta.

Bra hanhunstyp, kort och kompakt Kraftigt utan att vara för tung, tydliga rastypiska markeringar bra öronställning.

Lovande unghane (1 år) redan med tydliga markeringar och schatteringar mellan ljust och mörkt

Bra tik typ med bra schatteringar och feminint huvud

Lovande ungtik (1,5 år) med bra schatteringar och feminint huvud med bra öronställning.

Huvud
Huvudet skall vara medelstort och uppifrån sett vara bredast baktill och kilformat avsmalna mot nosspetsen.

Skallparti

Stopet skall vara måttligt till markerat, men aldrig abrupt.

Ansikte

Nostryffeln skall vara rund, liten och rent svart.

Nospartiet skall inte vara alltför långt, varken grovt eller för snipigt och i god proportion till skallen. Förhållandet mellan nosparti och skallparti skall hos wolfspitz/keeshond vara ungefär 2:3.

Läpparna skall inte vara överdrivna. De skall ligga stramt an mot käkarna och inte bilda veck i mungiporna. Läppränderna skall vara svarta.

Käkar/tänder

Käkarna skall vara normalt utvecklade med ett fullständigt, regelbundet och korrekt saxbett med 42 tänder. Hörntänderna skall vara kraftiga och sluta väl mot varandra. Tångbett är tillåtet

Kinder

Kinderna skall vara mjukt rundade, men inte framträdande.

Ögon

Ögonen skall vara medelstora, mandelformade, något snedställda och mörka. Ögonkanterna skall vara svarta.

Öron

Öronen skall vara små, högt ansatta och sitta tämligen nära varandra. De skall vara trekantiga och spetsiga, alltid upprättstående med styva öronspetsar.

Rasklubben kommenterar

Att keeshondens huvud anges som rävlikt kan accepteras när det gäller tikar, men det får inte tolkas som en tendens till snipighet.
Hanar har kraftigare huvuden, utan att de för den skull får bli för grova och klumpiga.

Skallpartiet får varken vara för platt eller överdrivet välvt, s.k. äppelhuvud.

Fel: Alltför flat skalle, äppelhuvud. För stort eller för litet huvud i förhållande till kroppen.

En god regel är att skalle och nosparti skall vara av ungefär samma längd och ge ett harmoniskt balanserat intryck. Nospartiet får varken vara för tunt och snipigt eller för grovt.

Fel: För långt, för kort, för tunt eller för grovt nosparti.

Fel:
Har på senare tid upptäckts att det förekommer tandförluster på P4 och molarer önskar att det kontrolleras bättre. Tunna underkäkar.

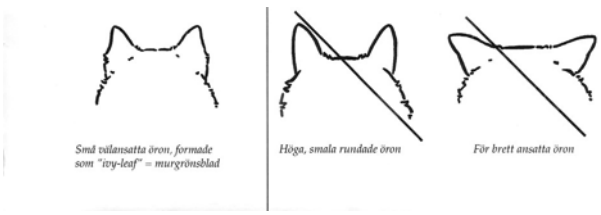

Beträffande öronen får de inte sitta för brett isär, men inte heller för tätt. Keeshondens öron skall vara rörliga och tillsammans med de mörka uttrycksfulla ögonen spegla det allmänna intrycket av keeshond som en pigg, alert och intelligent hund.

Olika typer på bra huvud och uttryck både han och tik

Hals

Halsen skall vara medellång, brett ansatt i skuldrorna och utan löst halsskinn. Nacken skall vara lätt välvd. Halsen skall vara täckt av tjock, ymnig päls som bildar en stor krage.

Kropp

Överlinje

Överlinjen övergår i en mjuk båge i den korta, plana ryggen. Den yviga svepande svansen, som delvis täcker ryggen, avrundar silhuetten

Manke

Den höga manken sluttar omärkligt

Rygg

Ryggen skall vara rak, fast och så kort som möjligt

Ländparti

Länden skall vara kort, bred och kraftig

Kors

Korset skall vara brett och kort, inte sluttande

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara djup och väl välvd med väl utvecklat förbröst. Bröstkorgen skall sträcka sig bakåt så långt som möjligt. Underlinje och buk: Buken skall endast vara måttligt uppdragen.

Svans

Svansen skall vara högt ansatt och medellång. Den skall ända från roten vara rullad uppåt och framåt över ryggen. Svansen skall ligga tydligt an mot ryggen och vara täckt av mycket yvig päls.
En dubbelringla i svanstippen tolereras.

Rasklubben kommenterar

Den välvda, medellånga halsen är av väsentlig betydelse för det stolta, självmedvetna intryck en kees skall göra. Halsen skall ha en god resning, vilken har som grund en vällagd skuldra och en stadig muskulatur.

Fel: För kort hals. Bristande resning på halsen.

Viktigt för en korrekt silhuett hos keeshond är den lätta sluttningen från manke till svans, inte bara från manke till ryggens början.

Ryggen skall vara rak och så kort som möjligt vilket inte minst gäller ländpartiet. Hos tikar kan ett något längre ländparti accepteras.
Korset skall vara kort, rakt och tillräckligt brett. Hela ryggpartiet skall vara rakt, starkt och stadigt. Plan rygg, dvs rygg som inte sluttar något från manke ner mot svansroten.

Fel: Överbyggd rygglinje, karprygg, sänkt rygg, för långt ländparti. För långt, för brant och för smalt kors.

Bröstkorgen

Förbröstet skall vara väl utvecklat och bröstkorgen djup. Rygglinjens lätta sluttande från manke till svans är också en viktig detalj.

Bröstkorgen skall vara ovalt välvd, inte rund.

Svansen skall ligga tätt mot ryggen som en del av helheten. En keeshond som är idealiskt byggd har en silhuett som passar in i formen av ett ägg med den rundade sidan fram. Med en god balans mellan fram- och bakkropp rör sig en keeshond,
trots att den är kraftigt byggd, med lätta, smidiga rörelser

Fel: En inte mot ryggen åtliggande svans. Svans som hänger ringlad vid sidan. För lågt ansatt svans.

Extremiteter

Framställ

Helhet

Fronten skall vara rak och ganska bred med välutvecklad benstomme.

Skulderblad

Skuldrorna skall vara välmusklade och ligga väl an mot bröstkorgen. Skulderbladen skall vara långa och väl tillbakalagda.

Överarm

Överarmen skall ha ungefär samma längd som skulderbladet och tillsammans skall de bilda en cirka 90 graders vinkel.

Armbåge

Armbågsleden skall vara stark, åtliggande mot bröstkorgen och varken vara inåt- eller utåtvriden.

Underarm

Frambenen (underarmarna) skall vara medellånga i förhållande till kroppen, stadiga och fullständigt raka. Benens baksidor skall vara väl bepälsade.

Mellanhand

Mellanhänderna skall vara starka, medellånga och ställda med 20 graders vinkel från lodlinjen.

Framtassar

Framtassarna skall vara så små som möjligt, runda och väl slutna med väl välvda tår, s.k. kattassar. Färgen på klor och trampdynor skall vara så mörk som möjligt.

Rasklubben kommenterar

Frambenen skall vara parallella, kraftiga och fullkomligt raka. Avståndet mellan dem får inte vara för litet, men hunden skall givetvis inte heller stå bredställt. Ett ungefärligt avstånd av 3 -4 fingerbredder är lagom.

Att skulderbladet skall bilda en ca 90˚vinkel tillsammans med överarmen är inte realistiskt, om man vill att fronten skall fungera tillsammans med måttligt vinklade knä- och hasleder. Inte heller om man vill att hunden skall röra sig på det keeskarakteristiska sättet. En liten öppnare vinkel ger keesen ett bra skulderläge och ett bra förbröst, under förutsättning att skulderblad och överarm är tillräckligt långa.

Alltför korta och alltför rakt placerade överarmar är inte ovanligt hos keesarna.
Längden och lutningen på överarmen bör vara tillräcklig för att ge ett ordentligt förbröst. Viktigt är också en väl utvecklad, fast och stadig muskulatur.

Under armen skall vara tillräckligt lång i förhållande till kroppsdjupet.
Fel: För kort överarm, respektive skulderblad.
För öppen skuldervinkel. För kort underarm.

Mellanhanden skall vara måttligt eftergivande.

Fel: För vek mellanhand. Alltför rak och stel mellanhand.

De små, runda, väl slutna crémefärgade eller mycket ljust grå kattfötterna är en del av charmen hos keesen. En kees som är korrekt byggd i frampartiet uppifrån och ner, står och går högt på framtassarna. Och den kompakta, samlade formen är väsentlig för det lätta, tyngdlösa sätt en kees bör röra sig på.

Fel: Stora, lösa, platta fötter, harfot, spretande tår.

Bakställ

Helhet

Bakstället skall vara mycket muskulöst och rikligt bepälsat ner till hasledema. Sedda bakifrån skall bakbenen stå raka och parallella.

Lår

Lår- och underben skall vara ungefär lika långa.

Knäled

Knälederna skall vara starka och för spetshundsraser normalt vinklade. De skall varken vrida sig inåt eller utåt i rörelse.

Has/hasled

Hasorna skall vara medellånga, mycket starka och stå lodrätt.

Baktassar

Baktassarna skall vara så små som möjligt, runda och väl slutna med väl välvda tår, s.k. kattassar. Trampdynorna skall vara kraftiga. Färgen på klor och trampdynor skall vara så mörk som möjligt.

Rörelser

Rörelserna skall vara parallella, flytande och spänstiga med god drivkraft.

Hud

Huden skall vara stramt åtliggande utan rynkor

Rasklubben kommenterar

Bakbenen skall stå helt parallella och avståndet mellan dem får inte vara alltför litet.

Korrekt framparti

Korrekt baksställ

Knäledens vinkel skall vara samstämmig med skuldervinkeln.

Hasleden skall vara lätt vinklad. Hasen skall vara relativt kort.
Fel: För lång has. För vek has. Övervinklad has- resp. knäled. Alltför knappt vinklad has- resp. knäled. Alltför trånga bakbensrörelser. Kohasighet. Utåtvridna hasor.

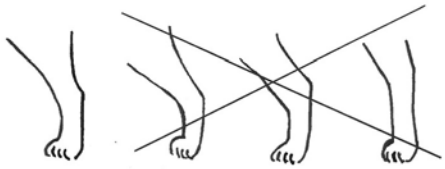

Korrekt haslängd tillräcklig vinkel *Korrekt haslängd, men övervinklad* *För lång och övervinklad* *För lång och för knappt vinklad has*

Rörelserna hos en väl samlad, kompakt keeshond skall vara raka och distinkta. De skall vara smidiga och effektiva men ändå måttliga. Keesen skall ge intryck av att den rör sig med tyngdlös kraft.

En Keeshond i balans får de rätta, lätt stunsiga rörelserna. En keeshond som är byggd på rätt sätt har måttlig steglängd och drive. Den skall inte visas upp i ”flygande trav” i utställningsringen, något som ibland praktiseras men är helt förkastligt.

En kees vars bästa uppvisningstempo är flygande trav är med stor sannolikhet övervinklad. Livlig trav är rätt hastighet för en korrekt byggd kees.

KOMMENTARER

Rörelser

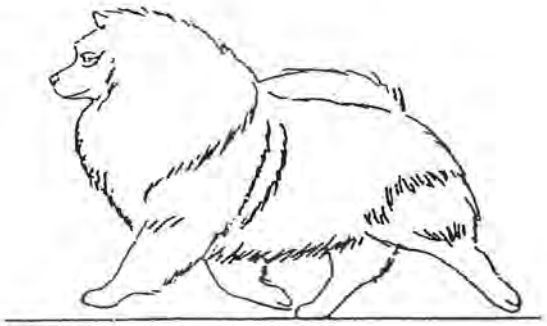

Korrekt trav sett från sidan.
Fötterna lyfts enbart så mycket att de ej nuddar marken.
Fritt flytande rörelser utan någon uppenbar ansträngning.

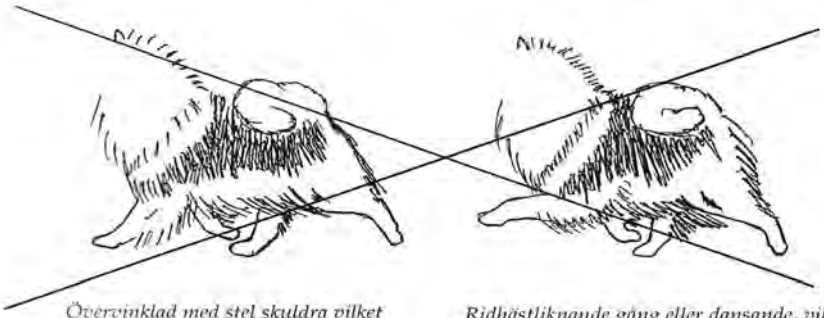

Övervinklad med stel skuldra vilket hindrar korrekt steglängd.
Bakbensrörelserna blir schäferliknande.

Ridhästliknande gång eller dansande, vilket beror på otillräckligt tillbakalagd skuldra.

Päls

Pälsstruktur

Wolfspitz/keeshond skall ha dubbelpäls: lång, rak och styv utstående ytterpäls och kort, tjock, bomullslik underull. På huvudet, öronen, framsidorna av benen samt på tassarna skall pälsen vara kort och tät (sammetslik). Resten av kroppen skall ha lång, riklig päls. Den får inte vara vågig, lockig, raggig eller dela sig på ryggen. Hals och skuldror skall vara täckta av en tät man. Frambenens baksidor skall vara väl bepälsade. Bakbenen skall ha riklig päls från kors till has (s.k. byxor) Svansen skall vara yvigt behårad. Pälsen får inte se formklippt ut.

Färg

Wolfspitz/keeshond: gråschatterad.

Gråschatterad: Silvergrått med svarta hårspetsar. Nosparti och öron skall ha mörk färg. Runt ögonen skall väl definierade ”glasögon” finnas: en fin svart pennlinje skall gå snett uppåt från yttre ögonvrån till nedre öronfästet; distinkta markeringar och schatteringar skall bilda uttrycksfulla men korta ögonbryn. Manen liksom pälsen på skuldrorna skall vara ljus. Fram- och bakbenen skall vara silvergrå utan svarta markeringar nedanför armbågarna eller knälederna förutom svaga penselstreck på tårna. Svansspetsen skall vara svart. Undersidan av svansen och byxorna skall vara ljust silvergrå.

Storlek/vikt

Mankhöjd

Wolfspitz/keeshond 49 cm +/- 6 cm

Vikt

Wolfspitz/keeshond skall ha en vikt som motsvarar dess storlek.

Rasklubben kommenterar

För den rätta silhuetten är kontrasten viktig mellan den, i synnerhet hos hannen, imponerande kragen som bärs upp av underullen och den kortare pälsen på ryggen. På ryggen får pälsen inte vara så lång att den delar sig i en bena. Pälsen får i synnerhet på ryggen inte vara för mjuk. Bakom öronen och på frambenens insidor har dock pälsen en mjukare struktur. På unga hundar kan pälsen under svansen vara både lång och tät, vilket ger ett felaktigt intryck av att hunden är överbyggd.
Keeshond är inte en trimras, lite putsning runt tassarna och på hasen är allt som behövs.
I USA utställningstrimmas hunden, t.ex. för att ge intryck av en högt svansfäste, men det är inte en önskvärd trend i Sverige.
Fel: Alltför lång collieliknande päls.

Knappast något annat angående keeshond kan få åsikterna att gå isär så som när det gäller färgen. Standarden säger silvergrå. Det som verkligen är silvergrått är tyvärr rätt ovanligt hos keeshond.

Antingen färgen är grå eller crème bör den vara så ren och klar som möjligt. Färgen på keesarna kan variera från mycket ljusa hundar till ganska mörka, men hunden får inte vara så helt igenom ljus eller mörk att inte de rastypiska markeringarna i pälsen finns där. Krage, skuldermarkeringar, svans och byxor skall vara ljust silvergrå eller ljust crèmefärgad. Pälsen på sadeln skall ha svarta hårspetsar och ge ett tydligt mörkt eller svart intryck.

Ben och tassar skall vara ljus silvergrå eller ljust crèmefärgade. Fel: Svarta fläckar under knäna får inte förekomma.

Beträffande färgen på huvudet får det inte vara så mörkt att inte glasögonmarkeringarna tydligt framträder. Helt svart panna är fel. Huvudet får inte heller vara för ljust och omarkerat. Ett idealiskt tecknat huvud har förutom glasögonmarkeringar ett mörkt, gärna svart nosparti. Det svarta fortsätter upp i pannan som schattering mellan ljust och mörkt i harmonisk teckning.

Fel: Färg som avviker för mycket från rent silvergrått eller rent crèmefärgat. Underull och övrig päls som är brunbeige eller orangefärgad.

HANAR AV CHAMPIONKVALITE

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

Allvarliga fel

Felaktig kroppsbyggnad.

• Alltför flat skalle

• Utpräglat äppelhuvud.

• Köttfärg på nostryffel, ögonkanter och läppränder.

• Bettfel, ofullständigt antal tänder.

• Alltför stora eller ljusa ögon.

• Utstående ögon.

• Felaktiga rörelser.

• Avsaknad av distinkta ansiktsmarkeringar hos gråschatterade hundar.

Diskvalificerande fel

• Aggressiv eller extremt skygg.

• Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter.

• Öppen fontanell.

• Över- eller underbett, korsbett.

• Ektropion eller entropion.

• Öron som inte är fullständigt upprättstående.

• Tydliga vita fläckar hos alla icke vita hundar (undantaget grosspitz).

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

TIKAR AV CHAMPIONKVALITE

SAMMANFATTNING

Keeshond har i Sverige officiellt haft FCI-standard nr 97, dvs tysk spets/wolfspitz. Rasen har dock
alltsedan den först importerades från Storbritannien influerats av utvecklingen där och har i Sverige
alltid registrerats under namnet keeshond. I FCIs standard anges att wolfspitz i icke Tyskspråkiga länder kallas keeshond. Härav följer att stamböckerna hålls öppna för avel och tävling antingen hundarna är registrerade som wolfspitz eller keeshond.

I samband med en revidering av standarden 1998 infördes vissa ändringar för att uppnå en något bättre samstämmighet med den engelska standarden för keeshond, bl a vad gäller de rastypiska markeringarna. Vissa skillnader kvarstår dock, det gäller t ex storlek, där spannet hos FCI är 43-55 cm; bett, GB tillåter inte tångbett; svans, dubbelringlad är ”desireable” hos GB men bara ”tolereras” hos FCI. FCI-standard nr 97 är anpassad till att gälla alla tyska spetsar från wolfspitz/keeshond ner till zwergspitz/ pomeranian. Det säger sig självt att den ibland blir mer allmänt hållen och inte alltid får fram de små men betydelsefulla skillnaderna hos de olika varianterna.

Det är nu ca 60 år sedan de första keeshonden kom till Sverige. Rasen har under den tid som förflutit
genomgått en lång och påtaglig utvecklig här i landet.
De uppfödare som arbetat med rasen har haft
problemet med den stora variationen av typer. Man har kontinuerligt kompletterat sitt avelsmaterial från de bästa linjerna i England och har målmedvetet arbetat på att föda upp en typriktig kees som skulle kunna tävla med de bästa engelska.

Dagens svenska keeshond har en mera normal och hanterlig typvariation, även om man fortfarande kan se spåren av de varianter som utgjorde grundstommen till rasen. Än löper man risken att rasen splittras upp i alltför skilda typer. Därför är keeshond en svår ras att föda upp. Det är viktigt att keesen får förbli ett ”happy -medium”, både beträffande storlek och typ.
Keeshond skall vara kort och kraftigt byggd, men får
för den skull inte vara eller verka tung. Den skall ge
intryck av elegans, förmedlat av kroppshållning,
rörelser och den fräscha, vältecknade pälsen.

Kommentarerna i detta kompendium söker förmedla bilden av den ideala keeshonden, Ingen representant för rasen är väl helt perfekt i alla detaljer. Vi behöver uppslutning både av uppfödarna, reguljära så väl som tillfälliga, och i högsta grad av domarna för att nå så långt som möjligt mot målet, en idealiskt byggd, sund och vacker Keeshond.

Några viktiga punkter

Rena färger och tydliga markeringar.

Keesen ska inte vara gråmelerad , inte heller tonad i gult eller brunt. En keeshond kan vara mörkare , en ljusare, men markeringarna från mörkaste svarta sadel till ljusare krage och skuldermarkeringar samt ljusaste byxor och ben måste finnas. Glasögonmarkeringar är keesens signum och måste synas.

Rörelser

Trånga/eller instabila bakbensrörelser är inte ovanligt . Hela bakstället måste vara kraftigt och i balans

Storlek

Standaren har ett stort spann som 12 cm i mankhöjd. Det är liten risk att någon blir för stor. Inte bara tikarna är i minsta laget , även hanhundar som är relativt små dyker upp i ringarna.

Könsprägel

Om detta nämns inget i standaren, men man ska kunna se om det är en hane eller tik.

Hanhunden är överlag större, kort och kompakt, något grövre i både kropp och huvudform och har ofta en större krage. Tikens huvud är ofta mer rävlik, kroppen något mer förfinat och inte lika kort.

Veteran hane

Veteran tik

Hane 7 månader med typisk valppäls

Tikvalp 8 månader med typisk valppäls